

6. Sa, Issand! neid ei tarwita, waid kutsusid neid ette, Et piddid targaks tegge ma meid, head andma kätte: Eks sellepär, raskahaks sa, hing! tännolikust rõmusta? — Wai põlgad pühha rõmu? —

7. Miks rõmu tühjaisi asiadest ni kange' püda wõttad, ja mis teeb rõdmsaks iggawest, kui tühja mahhajättad? Sull olgo rõmu Issandas, mis sulle rõmo hallikaks saab pärrast surma jama.

8. Et Jummal meile süddant loond, mis sowib rõmus olla, on temma ka keik ettetoond, mis meil woib rõmuks tulla; sest, igga rohho taimeke, ja temmas' lodud waimoke, need tewad süddant rõdmsaks.

9. Mo hing, ka sinno rõmuks sull' keik wotnud Jummal tehha. Oh, olleks sinnul märkust küll, keik temma armu nähha! Kui keik ta teud head teäl, kui hewis kallimad weel seäl on taewasse keik lodud.

10. Sind, Keigekõrgem! kummardan sepärrast ikka maani; sind tundes ennast rõ:

mustan, sind kidan taewani. So wald on ilma otsata, ja selle surus mõõtmata, mis sinna, Jummal! Ionud.

II. Leikuse ajal.

1. Et kiitkem omma Jummalat, kes ikka armu näitnud, ning õnnistanud meie maad, ja aite, salwi täitnud; sest, põllo tõe on sellele ta rõmuks korda läinud, kes sedda hästi teinud.

2. Waat! wiija: wälli laenetes päid kõrre otsas kannab; põld kõigub walmis annetes sull' leikust, leiba annab. Küll toidab ta neid armoga, kes omma tõed si u tewad, ja ausast leiba söwad.

3. Siis lauldes leika rõmoga, mis Jummal sulle annud; ja prugi sedda tännoga, mis olled kokkopannud. Oh! hoia sa, mis jaggab ta, ja prugi sedda heaks, ei mitte ülle liaks.